

ร้อน! ร้อน! ร้อน! ร้อน!

ทำไมอากาศหน้าร้อนมันถึงได้ร้อนดับแตกได้ถึงขนาดนี้ =[]=!

ฉันเงยหน้าขึ้นมองพระอาทิตย์ดวงโตที่ส่องแสงร้อนแรงลงกลางกระหม่อมของฉันอย่างพอดีพอดี มือบางได้แต่ยกกระดาษที่จืดที่อยู่ของบริษัทนับสิบขึ้นบังแดด การออกหางานทำกลางฤดูร้อนแบบนี้มันช่างเป็นอะไรที่ทุหุโหด จะโทษใครก็ไม่ได้นอกเสียจากตัวเองที่ดันไปมีปัญหาเกี่ยวกับเจ้าของที่ทำงานเก่าจึงโดนไล่เตะเปิดออกมาแบบนี้

หลังจากที่โดนไล่ออกก็ผ่านไปเกือบเดือนแล้ว แต่ฉันก็ยังหางานใหม่ไม่ได้เสียที่...

ทำไมเดี๋ยวนี้งานมันหายากแบบนี้เล่า!

ฉันได้แต่โวยวายอยู่ในใจพลางเดินเตร็ดเตร่ไปเรื่อยเปื่อย ฉันเพิ่งกลับจากการสัมภาษณ์งานบริษัทที่สี่ของวันนี้ แต่เป็นบริษัทที่เท่าไรก็ไม่รู้ของเดือน แต่ไม่ว่าจะเข้าไปสัมภาษณ์มากี่ที่ ก็ไม่เห็นมีที่ไหนจะติดต่อกลับมาเรียกฉันไปทำงานเลยสักที่

โฮ~ ถ้าสิ้นเดือนนี้ฉันยังหางานทำไม่ได้อีก สงสัยเดือนหน้าต้องกินเกลือไปทั้งเดือนแน่ กระจิกๆ Y__Y

เมื่อฟ้าเริ่มมืดก็ถึงเวลาที่ฉันจะยุติการออกเดินทางงาน ฉันโบกรถเมล์สายประจำ เมื่อมาถึงที่หมายฉันก็เดินกลับเข้าบ้านตามเส้นทางที่คุ้นเคย พอเดินจ้ำอ้าวเข้ามาในซอยลึกสุดๆ บ้านเดี่ยวขนาดกลางตั้งตระหง่านโดดเด่นก็ปรากฏให้เห็นเป็นขวัญตา ฉันหอบร่างที่แสนเหนื่อยอ่อนของตัวเองผ่านประตูบ้านเข้าไป

“กลับมาแล้วค่า”

“กลับมาแล้วเหรอหลานรัก”

“คุณปู่ ^O^~”

ฉันกระโดดเข้ากอดร่างเล็กๆ ของคุณปู่ที่ค่อยๆ เดินออกมาจากตัวบ้านพร้อมกับไม่ทำคุณผู้เฒ่า ปู่ของฉันมีลักษณะพิเศษที่เห็นได้เด่นชัดคือหัวโล้นๆ และมีเคราแหลมๆ ยาวลงมาเกือบถึงพื้น มองๆ ดูแล้วก็ตลกดี

“เป็นยังไงบ้างล่ะวันนี้”

“เหมือนเดิมเลยคะ หลายที่ก็บอกเต็มอัตราจ้างแล้ว ส่วนที่ที่ยังไม่เต็มก็บอกว่าจะติดต่อกลับมา คุณปู่ โอเหนื่อยจังเลย T__T”

ฉันครวญครางในขณะที่ช่วยพยุงคุณปู่กลับไปนั่งที่โซฟาในห้องนั่งเล่น ถึงจะเห็นแข็งแรงแบบนี้แต่คุณปู่ของฉันก็อายุจะปาไปเลขแปดแล้ว และบ้านหลังนี้ฉันก็อาศัยอยู่กับคุณปู่เพียงสองคน ดังนั้นคุณปู่จึงเป็นที่พึ่งพิงเดียวของฉัน ส่วนคุณพ่อคุณแม่เนี่ยเหรอ? ออยู่ๆ ก็หายตัวไปโดยไม่บอกไม่กล่าวเมื่อตอนฉันอายุสักสิบขวบได้ เห็นคุณปู่บอกว่าพ่อกับแม่โดนเรียกตัวไปทำงานที่ไหนไม่รู้ ท่านไม่ยอมบอก นานๆ สักเดือนสองเดือนจะกลับบ้านมาหาฉันที่ อยู่ด้วยกันเพียงวันสองวันก็หายแวบไปอีกแล้ว ไม่ว่าจะถามอะไรกับใครถึงเรื่องนี้ก็ไม่มีการบอก ดังนั้นฉันจึงได้แต่ปลงและใช้ชีวิตอยู่กับคุณปู่เรื่อยมา

“หลานรัก คินนี่ช่วยเตรียมอาหารพิเศษด้วยนะ แยกของปู่จะมา”

“แยก? ใครเหรอคะคุณปู่”

“เดี๋ยวจามา หลานก็จะรู้เองล่ะ”

คุณปู่เขาแต่ยิ้มและไม่ยอมตอบคำถามของฉัน ดังนั้นฉันจึงได้แต่เก็บความสงสัยไว้ในใจและลุกเดินเข้าห้องครัวไปเพื่อเตรียมตัวเป็นเจ้าบ้านที่ดี

08:00 PM

ก๊อก ก๊อก ก๊อก

เสียงเคาะประตูหน้าบ้านดังสนั่นจนขนาดฉันที่ทำครัวอยู่ยังได้ยิน ร่างบางเท็ดฝักใส่จาน ปิดแก๊ส เก็บผ้ากันเปื้อนและเดินตรงดิ่งออกจากห้องครัวอย่างรวดเร็ว

ก๊อก! ก๊อก! ก๊อก!

“ค่า! มาแล้วค่า!”

เสียงเคาะประตูดังขึ้นอีกครั้งและเสียงมันดังกว่าเดิมจนฉันต้องขว้างออกไปก่อนคนที่มาเยี่ยมเยียนยามค่ำคืนจะทำประตูบ้านพัง ทันททีที่เปิดประตูออกไปฉันก็ถึงกับชะงักงัน เมื่อภาพตรงหน้าที่เห็นมันเหนือจินตนาการไปหลายต่อหลายมุม

หน้าประตูบ้านของฉันตอนนี้มีผู้ชายแปลกหน้าสองคนยืนอยู่ คนหนึ่งอยู่ในชุดเจ้าชายแบบในนิยายเต็มยศ ส่วนอีกคนแต่งตัวรัดกุมมีติดประมาณของครีทซ์และสะพายดาบขนาดใหญ่ไว้ข้างหลัง...

ฉันรีบประตูเปิดลงอย่างรวดเร็วด้วยความตกใจก่อนจะหันหลังให้ประตูบานนั้น ภาพของคนประหลาดทั้งสองยังคงติดตา

ก๊อก! ก๊อก! ก๊อก! ก๊อก!

เสียงเคาะประตูดังถี่รัวขึ้นอีกครั้งอย่างน่ากลัว ฉันยกมือขึ้นตบแก้มตัวเองเบาๆ เป็นการปลอบใจและเรียกสติตามาฝากไปนะ... สงสัยช่วงนี้คงนอนไม่ค่อยพอ

และเมื่อฉันเปิดประตูออกไปอีกครั้ง สุภาพบุรุษที่แต่งตัวบ๊อบทั้งสองก็ยังคงยืนอยู่ที่เดิม

“สวัสดิ์ ข้าคือเจ้าชายเอนเนสแห่งโครเนเซีย =O=”

ปัง!!!

ฉันเปิดประตูใส่หน้าชายสองคนนั้นอย่างจัง สองเท้าถอยกรูดออกห่างออกจากประตูพร้อมกับยกมือขึ้นตบหน้าตัวเองเพื่อเรียกสติอีกครั้ง แต่แล้วภาพของประตูที่ถูกระเบิดต่อหน้าต่อตาก็ทำเอาฉันแทบเป็นลมล้มพับไปตรงนั้น

“กล้าเปิดประตูใส่หน้าเจ้าชายแบบนี้ มารยาทไม่ดีเลยนะ”

ชายเจ้าของเรือนผมสีดำ นัยน์ตาสีฟ้า และสวมเสื้อผ้าชุดเจ้าชายเต็มยศกล่าวเสียงเย็น ในขณะที่อีกคนที่มาด้วยกั้นเพ็งจะเก็บดาบที่ชักออกมาเพื่อทำการบอมบ์ประตูบ้านเข้าฝักไป

“นะ...นายเป็นใคร ตัวอะไร...”

“เสียมารยาท ข้าก็บอกไปแล้วว่าข้าคือเจ้าชายเอนเนสแห่งโครเนเซีย แล้วนี่คิมลีไปไหนเสียล่ะ”

“คิมลี!? เฮ้! นั่นนายจะทำอะไรนะ ออกไปจากบ้านฉันเดี๋ยวนี้นะ ไม่งั้นฉันโทรแจ้งตำรวจจริงๆ ด้วย!”

ฉันโวยวายพาลงถลาเอาตัวเข้ากัคนบ้าสองคนไม่ให้เข้ามาในตัวบ้านได้ คนบ้าในชุดเจ้าชายส่งเสียงในลำคอคล้ายจะรำคาญ ส่งผลให้คนบ้าในชุดของครีทซ์ชักดาบของเขาออกมาอีกครั้ง

อ้าย นี่มันดาบจริงนี่ O[]O!

เมื่อเห็นแสงสะท้อนแว้งๆ จากปลายดาบฉันก็รีบถอยกรูดออกห่างด้วยความกลัว นอกจากจะบ้าแบบสุดโต่งแล้วยังมีอาวุธด้วย แล้วแบบนี้ไอริสกับคุณปู่จะรอดออกไปจากเงื้อมมือของคนบ้าได้ยังไง TOT

“อย่ามาขวางทางข้า จงบอกมา คิมลีอยู่ไหน”

“ฉันไม่รู้จักคนชื่อคิมลี...!”

“อย่ามาเล่นลึนกับข้า!!”

ซึ๊ง!

ปลายดาบถูกสะบัดมาจ่อที่คอหอยอย่างพอดีพอดี ฉันทลื่นน้ำลายเอื้อมอย่างยากลำบาก ขอบตาร้อนผ่าวก็งี้ๆ จะร้องไห้ มือทั้งสองถูกยกขึ้นแนบศีรษะโดยอัตโนมัติ

“ยะ...อย่าทำอะไรฉันนะ ฉันยอมแล้ว นายอยากได้อะไรก็บอกมา หรือถูกใจอะไรก็ขึ้นไปเลย! แต่ฉันไม่มีเงินให้นายหรอกนะ Y_Y”

“ข้าไม่ได้ต้องการอะไรทั้งนั้น ข้ามาหาคิมลี!”

ผู้ชายตาฟ้าตะโกนไล่ เล่นเอาฉันสะดุ้งสุดตัว ในขณะที่คนบ้าซึ่งเข้าใจว่าตัวเองเป็นองครักษ์ก็ขยับดาบจริงที่ไม่รู้ไปขโมยมาจากไหนให้เข้ามาใกล้คอของฉันมากขึ้น

“ไม่นะ ฉันไม่อยากจะมาตายเพราะฝีมือคนบ้านะ โห TOTT~”

“ได้โปรดลดดาบลงก่อนเถอะเจ้าชาย ที่ประเทศนี้การพกอาวุธถือเป็นสิ่งผิดกฎหมายนะพะยะคะ”

“คิมลี!”

“คุณปู่!!”

ฉันถลาเข้าไปกั้นร่างเล็กของคุณปู่ให้รอดพ้นจากสายตาของคนบ้าทั้งสองด้วยเกรงว่าพวกมันจะทำอันตรายคนแก่ที่ไม่มีทางสู้ แต่ท่าทางเหมือนคนรู้จักกันของชายตาฟ้ากับคุณปู่ทำให้ฉันรู้สึกงุนงง บางทีคุณปู่อาจจะกำลังเล่นละครไปกับคนบ้าเพื่อให้เรารอดตายก็ได้

“เก็บดาบเสียเถอะพะยะคะ”

คุณปู่บอกกับอิตาเจ้าชายตาฟ้าอีกครั้ง เขาจึงหันไปพยักหน้าให้กับคนบ้าองครักษ์ แล้วดาบที่สะท้อนแสงเสบตาก็ถูกเก็บเข้าฝักไปอย่างเงียบเชียบ ฉันฉวยโอกาสที่พวกมันผลอยออกไปคว้าแจกันดอกไม้ที่ตั้งอยู่หน้าบ้าน และวินาทีที่ฉันกำลังเล็งหัวดำๆ ของคนบ้าในชุดเจ้าชายเป็นเป้าหมาย คุณปู่ก็เอ่ยขึ้นมาอีกครั้ง

“หลานก็วางแจกันนั้นไว้ที่เดิมเถอะไอริส คนพวกนี้เป็นแขกของคุณเอง”

ฉันพยักหน้าหงึกหงักให้คุณปู่ แต่ก่อนที่สมองจะแปลความได้มือก็ขว้างแจกันไปแล้ว ดวงตาคู่กลมตวัดมองหนึ่งในสองที่ก้มตัวร้องโอดโอยเมื่อโดนแจกันเข้าไปเต็มๆ อย่างไม่เชื่อสายตา

คนบ้าพวกนี้เนี่ยนะแขกของคุณปู่!!

หลังจากเหตุการณ์ลึกลับระทึกกรีกโครมผ่านไป คุณปู่ของฉัน (ที่คนพวกนั้นเรียกว่าคิมลี) ก็พาทั้งสองเข้าไปนั่งในห้องรับแขกและสั่งให้ฉันนำชาร้อนๆ ไปเสิร์ฟ นายตาฟ้าในชุดเจ้าชายวางอำนาจเต็มที่โดยการยึดครองโซฟาตัวที่ใหญ่ที่สุดของบ้านไป ส่วนคนบ้าในชุดองครักษ์ก็ยืนกุมดาบอยู่ห่างๆ เยื้องไปทางเบื้องหลัง ใบหน้าของคนทั้งสองบูดบึ้ง แตกต่างจากคุณปู่ของฉันที่ยังคงยิ้มได้อย่างเสมอต้นเสมอปลาย

“ผลเป็นอย่างไบบ้างพะยะคะ”

คุณปู่เป็นผู้เริ่มบทสนทนา ฉันที่ว่างถ้อยชาลงบนโต๊ะตรงหน้าได้แต่เหลือบมองคนทั้งสองอย่างหวาดๆ ชายตาฟ้ายกมือขึ้นลูบสำลีที่ติดแหมะอยู่บนขมับด้านขวา ก่อนจะเหล่สายตามองฉันด้วยความไม่พอใจ

“เจ็บแค่นี้ก็โกลหัวใจ”

คำตอบเป็นไปอย่างว่างมาดจนน่าตะ แต่รังสีหะมีนๆ ที่แผ่ออกมารอบตัวเขาบ่งบอกได้อย่างชัดเจนว่าเจ้าตัวกำลังอารมณ์เสียสุดๆ และต้นเหตุที่ทำให้เขาเป็นแบบนี้ก็คือฉันเอง...

แต่ฉันไม่ได้กลัวเขาหรอกนะ! ฉันกลัวดาบที่อยู่บนหลังของใครอีกคนมากกว่า YOY

“พระองค์เสด็จมาช้ากว่าที่นัดหมายกันไว้ เกิดเรื่องอะไรขึ้นหรือพะยะคะ?”

“มีปัญหากับทางโน้นนิดหน่อย ว่าแต่ที่บ้านเจ้าหรือคิมลี เล็กเหมือนกันนะ เจ้าอยู่ได้ยังไง”

“ไม่เล็กหรือพะยะค่ะ บ้านที่มีผู้อยู่อาศัยเพียงสองคน กระทบอ้อมว่ามันใหญ่โตเกินไปเสียด้วยซ้ำ”

คุณปู่ยังคงคุยกับแขกตาฟ้าอย่างเรียบเรื่อยในขณะที่ฉันเริ่มจะง่วงงงเข้าไปทุกขณะ และฉันก็ตัดสินใจที่จะเข้าไปเป็นส่วนหนึ่งของบทสนทนานั้นด้วย

“ขอโทษนะคะ แต่ว่าคนพวกนี้...เป็นแขกของคุณปู่จริงๆ เหมอคะ”

ฉันเหลือบมองชายในชุดเจ้าชายเต็มยศกับองครักษ์ของเขาอย่างไม่เชื่อและไม่อยากจะเชื่อว่าคุณปู่จะรู้จักคนพวกนี้ด้วย นัยน์ตาสีฟ้าคู่นั้นเมื่อเห็นกิริยาไม่เคารพของฉันก็เริ่มฉายแววขุ่นเขียวและทำท่าจะตวาดออกมาถ้าคุณปู่ไม่เอ่ยออกมาเสียก่อน

“หลานยังไม่รู้จักสินะ ผู้ชายที่อยู่ตรงหน้าหลานตอนนี้คือ เจ้าชายเอนเนส บุตรองค์ที่สองของราชาแห่งโครเนเซีย ส่วนคนที่ยืนอยู่ข้างหลังคือ ไคย์ องครักษ์ส่วนตัวของท่าน”

“คนคนนี้...เป็นเจ้าชายจริงๆ เหมอคะ O_O”

ฉันเข้าไปกระซิบถามคุณปู่ใกล้ๆ ซึ่งท่านก็พยักหน้าและยิ้มให้แทนคำตอบ ก่อนที่นัยน์ตาคู่กลมกว่าดวงมองร่างสูงส่งว่าในชุดบ้างๆ อย่างไม่เกรงใจ

“มองอะไรของเจ้า -_-^^”

เจ้าของดวงตาสีฟ้ากอดอกและจ้องกลับมาด้วยความไม่พอใจ ฉันหัวเราะแห้งๆ ก่อนจะรีบหลบฉากไปอยู่ด้านหลังเพราะไม่อาจทำใจรับและเข้าใจเรื่องบ้างๆ นี้ได้ เจ้าชายอะไรกัน ตลกเกินไปแล้ว จะไปมีเจ้าชายมานั่งอยู่ในบ้านของฉันได้ยังไง แถมยังรู้จักกับคุณปู่อีก สงสัยฉันจะกำลังฝันอยู่

“ไอริสมานั่งนี่สิ มานั่งข้างๆ ปู่ แล้วปู่จะเล่าเรื่องทั้งหมดให้ฟังเอง”

แต่คุณปู่ไม่ยอมให้ฉันหลบไปง่ายๆ ท่านเรียกฉันไว้ สุดท้ายฉันก็ต้องเดินกลับเข้าไปและนั่งข้างๆ ปู่ ซึ่งมันเป็นตำแหน่งที่ตรงข้ามกับเจ้าชายตาฟ้าพอดีได้ะ

น่ากลัว TT__TT

“โลกเรานอกจากมีมิติที่เราอาศัยอยู่แล้ว ยังมีอีกมิติหนึ่งซึ่งเรียกว่า ‘มอร์แดน’ ที่นั่นก็แบ่งเป็นประเทศเช่นเดียวกับมิตินี้ ที่โลก แรงขับเคลื่อนคือ ‘เทคโนโลยี’ แต่ที่มอร์แดน แรงขับเคลื่อนคือ ‘เวทมนตร์’ โครเนเซียก็เป็นประเทศประเทศหนึ่งของที่นั่น และเจ้าชายเอนเนสก็คือบุตรของพระราชารู้ปกครองโครเนเซีย”

คุณปู่เริ่มเล่าเรื่องที่มันซึ้งจะเหมือนนิทานก่อนนอนเข้าไปทุกขณะ ฉันได้แต่เฝ้าหยิกแขนตัวเองเพื่อทดสอบว่ากำลังฝันไปหรือเปล่า แต่ความเจ็บที่ได้รับเมื่อทดลองหยิกไปเพียงครั้งสองครั้งก็บอกฉันได้ว่ามันเป็นความจริง

“วันนี้มันวันเอพริลฟูลเดย์หรือเปล่าคะ ฮะฮะ ทำไมคุณปู่ต้องอำไอดีด้วย”

ฉันแสร้งทำเป็นหัวเราะแห้งๆ ที่ใบหน้าเริ่มเครียดกับเรื่องเพ้อฝันที่อยู่ๆ ก็กลายเป็นจริงขึ้นมาโดยไม่ทันตั้งตัว คุณปู่ขยับยิ้มและดึงมือฉันไปกุมไว้

“ฟังปู่นะไอริส เรื่องนี้ไม่ใช่เรื่องตลก แต่มันเป็นเรื่องจริง ประเทศโครเนเซียและมอร์แดนมีอยู่จริง เมื่อก่อนปู่ก็ทำงานเป็นคนรับใช้อยู่ที่นั่น พ่อแม่หลานเองตอนนี้ก็อยู่ที่นั่นเช่นกัน”

คำกล่าวอ้างถึงพ่อแม่ทำให้ฉันเริ่มคลายท่าที่แข็งกร้าวลง จิตใจเริ่มเอนเอียงเชื่อคำที่คุณปู่เล่าต่างๆ ที่มันไม่มีเหตุผลเอาเสียเลย

“พ่อของหลานทำงานเป็นองครักษ์อยู่ที่นั่น ส่วนแม่ของหลานก็ทำงานรับใช้องค์ราชาที่นี่ ทั้งสองไม่ค่อยมีเวลากลับมาที่นี้จึงฝากปู่ให้ช่วยดูแลหลาน”

ได้ยินดังนั้นฉันก็รู้สึกหุดห่วยอย่างบอกไม่ถูก จะบอกว่าคิดน้อยใจก็ได้ ถึงแม้จะเชื่อครึ่งไม่เชื่อครึ่งกับเรื่องที่คุณพูด พยายามบอกอยู่ก็เถอะ

“แล้วพวกเขา...มาอยู่อะไรที่นี่คะ”

ฉันเหลือบมองคนที่คุณพูดว่าน่าก๊ากน่าก๊ากว่าเป็นเจ้าชายอย่างหวาดๆ ถ้าเขามีเวทมนตร์จริง เขาจะแก้แค้นฉันที่ปาแจกันใส่หัวเขาด้วยลูกบอลเวทอะไรแบบโนหนังสื่อนิยายหรือเปล่า

“ที่ใครเนี่ยมีธรรมเนียมที่ถือปฏิบัติกันมาว่า เมื่อเจ้าชายอายุครบยี่สิบชันษา ไม่ว่าจะป็นเจ้าชายของค็ิดก็จะต้องถูกส่งออกมาต่างแดนเพื่อเรียนรู้ชีวิตภายนอกราชวังเป็นเวลาหนึ่งปี และนั่นคือสาเหตุที่ท่านมาที่นี่”

“หา O_o?”

“ในฐานะที่ตระกูลของเราทำงานรับใช้ราชวงศ์ หลานจะต้องสืบทอดหน้าที่ของวงศ์ตระกูลโดยการดูแลเจ้าชายตลอดระยะเวลาที่ท่านอยู่ที่นี่”

คุณพูดกำลังจะทำให้ฉันช็อก! ช็อก! แอนด์ช็อก! โดยการอำเรื่องที่สุดในโลก!

“คุณพูดหมายความว่า ผู้ชายคนนี้จะย้ายมาอยู่กับเรา...?”

คำพูดที่หลุดออกจากปากตะกุกตะกักและเริ่มไม่เป็นคำ ดวงตาคู่กลมตวัดมองคนสองคนที่ฉันเคยคิดว่าพวกเขาเป็นบ้า ซึ่งพวกเขาก็เอาแต่นั่งนิ่งๆ โดยไม่พูดอะไรสักคำ

“ใช่ หลานรัก เจ้าชายแอนเนสจะมาอาศัยอยู่กับเราเป็นเวลาหนึ่งปี รวมถึงไคย์องค์วิเศษของท่านด้วย และหลานจะต้องรับหน้าที่เป็นผู้ดูแล”

คำสรุปวบยอดของคุณพูดเล่นเอาฉันที่นั่งอยู่บนโซฟาแทบจะเป็นลมล้มพับตรงนั้น

โอ้! มาย! ก๊อด! นี่มันเรื่องบ้าอะไรกันเนี่ย ก๊ิด =[]=!

ฉันหนีจากห้องรับแขกมาแอบตั้งสติอยู่ในห้องน้ำโดยอ้างว่าปวดท้องกะทันหัน สมองคิดทบทวนเรื่องที่ได้ยินได้ฟังพร้อมกับกรีดร้องใส่ปฏิทินในมือถือที่มันฟ้องว่าวันนี้ไม่ใช่วันเอพริลฟูลแต่อย่างเสียสติ

ไม่นะ! ไม่จริง! มันจะมีเจ้าชายบ้าบอแห่งโลกเวทมนตร์ไปได้ยังไง! นี่มันโลกแห่งความเป็นจริงไม่ใช่ในนิยายแฟนตาซีนะเพี้ย TOT!

ฉันตะโกนโวยวายบอกตัวเองอยู่แบบนั้นทั้งๆ ที่ในใจลึกๆ ก็แอบต่อต้าน เพราะคุณพูดไม่เคยอำอะไรฉันเลยสักครั้ง ท่านบอกความจริงทุกอย่างกับฉันตลอดถ้าฉันเอ่ยปากถาม เพราะฉะนั้น เมื่อเรื่องเหล่านี้หลุดออกมาจากปากของคุณฉันก็เชื่อว่ามันเป็นความจริงไปแล้ว 99.99% แต่อีก 0.01% ที่เหลือกลับรุนแรงกว่าที่จะยืนยันความคิดไม่เชื่อของฉันเอาไว้

ก๊อก ก๊อก ก๊อก

เสียงเคาะประตูห้องน้ำซึ่งเป็นจังหวะเดียวกับเสียงที่เคยได้ยินก่อนที่คนบ้าสองคนจะโผล่เข้ามาเล่นเอาฉันสะดุ้งโหยง สองขาก้าวเข้าไปขีดประตูและทำตัวให้เงียบสนิทอย่างไม่ไว้วางใจในคนข้างนอก

“ออกมาเดี๋ยวนี้ ข้ารู้ว่าเจ้าอยู่ข้างใน”

เงียบสงบ...สยบความเคลือบไหว

“ข้าบอกให้ออกมายังไงเล่า!!!”

โครม!

แล้วประตูในบ้านของฉันก็พังไปอีกหนึ่งบานภายในเวลาไม่ถึงสามชั่วโมง =[]=! ทันทีที่ฝุ่นฟุ้งตลบอบอวลจนหายใจไม่ออก ฉันก็เห็นแสงเรืองรองสีฟ้าอ่อนอยู่รอบกำแพงของเขา

นะ...นี่เขามีเวทมนตร์จริงๆ เหรอเนี่ย อ้าย T^T

“เออ...นายต้องการอะไร” ฉันเอ่ยตะกุกตะกักอย่างพยายามประนีประนอม แต่นัยน์ตาสีฟ้าคู่นั้นกลับดูจนฉันไม่กล้าสบตา แต่ก็พยายามทำเป็นใจดีสู้เสือด้วยการจิกยิ้มแหยๆ

“ข้าเหนื่อยแล้วก็วังมาก! คิมลี่บอกให้เจ้าเป็นคนพาข้าขึ้นไปห้อง ดังนั้นข้าไม่สนหรอกนะว่าเจ้าจะทำธุระหนักหรืออะไรก็ตาม แต่เจ้าจะต้องหยุดมันและพาข้าไปที่ห้องก่อน แล้วเจ้าจะกลับมากระโดดล้มตายก็เรื่องของเจ้า!”

ผู้ชายมาดเนี้ยบตะโกนสั่งแบบหมดคราบผู้ดี ฉันถึงกับผงะและขบเขี้ยวเคี้ยวฟันด้วยความโกรธ สาบานได้ใหม่ว่านั่นคือปากของคนที่เรียกตัวเองว่าเจ้าชายนะ!!

ฉันกระต๊อบเท้าเดินบึ่งบึงผ่านหน้าเจ้าชายชู้เก๊กบ้านั้นไปทางบันได ไฉ่หมอนั้นวางมาดเจ้าชายและเดินตามฉันมาอย่างเชื่องช้า โดยมีองครักษ์ของเขาติดตามห้อยตามอยู่ไม่ห่าง ฉันพาพวกเขาขึ้นมาถึงชั้นสอง บ้านหลังนี้มีห้องอยู่ทั้งหมดห้าห้องด้วยกัน ซึ่งเป็นของฉันหนึ่งห้อง ส่วนคุณปู้นั้นนอนที่ห้องชั้นล่างเพราะท่านแก่แล้ว ฉันไม่อยากให้ท่านเดินขึ้นลงบันไดบ่อยๆ และที่เหลือเป็นห้องว่าง

“เชิญเลือกห้องกันตามสบาย แต่ห้องซ้ายสุดนั้นห้าม มันเป็นห้องของฉัน”

โดยไม่ฟังคำของฉัน ตาเจ้าชายชู้เก๊กเดินคุ่มๆ ไปที่ห้องทางซ้ายสุดทันที

“เฮ้ย! ฉันบอกว่าห้องนั้นไม่ได้ไง!”

ฉันรีบพุ่งหลาวตามเข้าไปหมายดีงเขาออกมาจากห้อง แต่องครักษ์ที่ยกฝักดาบขึ้นมาขวางระหว่างฉันกับอีตาเจ้าชายเอาไว้ทำเอาฉันชะงัก นายเจ้าชายจึงเดินเข้าไปสำรวจห้องฉันได้อย่างสบายใจ เขาเดินสำรวจซ้ายขวา จับโน่นจับนี่ ก่อนจะจบลงที่การกวาดบรรดาตุ๊กตาแสนรักของฉันที่อยู่บนเตียงลงพื้นพร้อมกับประกาศว่า

“ฉันเอาห้องนี้แหละ -O-“

“ไม่ได้! นี่มันห้องของฉันนะ!”

ฉันตะโกนสวนทันควัน เจ้าของนัยน์ตาสีฟ้ามีท่าที่ไม่พอใจ แต่เพียงแค่ว่าเขาเหลือบมององครักษ์คู่กายของตน...

“ก็ได้ๆ นายนอนห้องนี้ไปก็ได้”

สุดท้ายฉันก็ต้องยอมจำนนให้กับดาบที่แสนแหลมคมเล่มนั้นอยู่ดี ฮือออออ Y^Y

หลังจากใช้อ่านาจเบ่งในบ้านของฉันเสร็จสรรพ อีตาเจ้าชายก็ทิ้งตัวลงนอนบนเตียงของฉันพร้อมกับเสียบง

“มีกลิ่นอะไรด้วยเนี่ย นี่เจ้า พຽງนี้เอาเครื่องนอนชุดใหม่มาเปลี่ยนให้ข้าด้วยนะ วันนี้ข้าจะทนๆ กลิ่นสาบของเจ้าไปก่อนเพราะข้าวัง ไม่ไหวแล้ว”

มือที่ก้มลงเก็บตุ๊กตาตัวน้อยที่นอนแอ้งแม่งอยู่บนพื้นด้วยฝีมือของเจ้าชายชู้เก๊กลั่นหึ่งๆ อีตาบ้านั้นมันจะมากเกินไปแล้วนะ! กล้ามาว่าที่นอนฉันมีกลิ่นสาบเหวอ!

“นี่นาย...!”

“อย่ารบกวนเวลาบรรทมของเจ้าชาย”

ยังไม่ทันที่ฉันจะอ้าปากคำ ฝักดาบก็ถูกยกขึ้นมาทันฉันอีกครั้งด้วยฝีมือของไคย์ องครักษ์ที่ฉันคิดว่าเขาเป็นใบ้แต่จริงๆ แล้วไม่ใช่ เพราะเขาเพิ่งพูดกับฉันเมื่อกี้ ฉันได้แต่ขบเขี้ยวเคี้ยวฟันด้วยความหงุดหงิด ก่อนจะหลบหัวตุ๊กตาเดินบึ่งบึงให้เสียงดังที่สุดเท่าที่จะทำได้ออกมาจากห้องที่เป็นของฉันเอง

“แล้วนายจะตามฉันออกมาทำไมเนี่ย!”

องครักษ์ผู้ส่งวนคำพูดไม่ยอมตอบ แต่กลับปิดประตูและยืนเฝ้าอยู่หน้าห้องแทน

“อย่าบอกนะว่านายจะเฝ้าอยู่ตรงนี้ทั้งคืนนะ”

“.....”

“เฮ้! จะบ้าเหอ ดึกตื่นปานนี้แล้วนายก็ไปนอนสิ! จะมามีฝันเฝ้าทำไม”

“มันเป็นหน้าที่ของข้า” เขาตอบเรียบๆ และยื่นนิ่งเป็นหุ่นไล่กา

ฉันถอนหายใจอย่างไม่เข้าใจทั้งเจ้าชายบ้าอำนาจที่ยึดห้องนอนของฉันไป และองครักษ์หุ่นไล่กาที่ยืนเฝ้าอยู่หน้าประตูห้องอย่างกับรูปปั้น

“จะยืนเฝ้าอยู่แบบนี้ทั้งคืนก็เรื่องของนายแล้วกัน แต่ถ้าอยากจะนอน ห้องข้างๆ ห้องนี้ยังว่างอยู่ นายเข้าไปนอนในห้องนั้นก็ได้อะเดี๋ยวฉันไปนอนพักผ่อนแทน”

ฉันบอกอย่างหวังดี แต่องครักษ์บ้าใบ้ก็เงยปากสนิทจนฉันหงุดหงิดและเดินหนีออกมาโดยไม่คิดจะสนใจอะไรอีก ปวดหัว! ปวดหัวกับคนพวกนี้จริงๆ!